

Dr Robert Vannoy: Królowie, wykład 8

© 2012, dr Robert Vannoy, dr Perry Phillips, Ted Hildebrandt

Podzielone królestwo przed Jehu (931-841 pne)

II. Podzielone królestwo przed Jehu

W zeszłym tygodniu skończyliśmy pisać cyfrą rzymską „I”, czyli „Zjednoczone Królestwo pod panowaniem Salomona, rozdziały 1-11”. To prowadzi nas do rzymskiej cyfry „II” na zarysach, które ci dałem, czyli „Podzielone królestwo przed Jehu”. Jak wiecie, królestwo podzieliło się w 931 r. p.n.e. Rewolucja Jehu, podczas której zgładził dom Achaba, przypada na rok 841 p.n.e. więc jest to okres około stu lat, 931-841 p.n.e. któremu przyjrzymy się pod rzymską cyfrą „II”.

A. Zakłócenie

1. Tło

Duże „A” to „Zakłócenie”, a „1” to „Tło”. Przeczytałeś ten fragment w 1 Królestwie, a także w komentarzu biblijnym Expositora. Ale pozwólcie, że wspomnę tytułem wstępu, że to zakłócenie nie jest czymś, co wydarzyło się bez precedensu. Innymi słowy, istniały czynniki, które doprowadziły do tego zakłócenia, które trwało od jakiegoś czasu. Jeśli cofniesz się do wczesnej historii Izraela w ziemi Kanaan, przypomnisz sobie umowę, jaką Jozue zawarł z Gibeonitami, którzy przybyli do niego, podając się za cudzoziemców. Jest to w rozdziale 9 Księgi Jozuego. Jozue zawarł z nimi traktat, co oznaczało, że Izraelici naprawdę nie mogli wykonać polecenia Pana, aby zniszczyć tych ludzi, ponieważ przysięgli w imię Pana, że tego nie zrobią. Ale to oznaczało, że właśnie tam, w sercu Kanaanu, mieliście tych Gibeonitów i innych, którym pozwolono pozostać jako obcy element w kraju.

Gibeonity

W Księdze Jozuego 9:14 czytamy: „Mężowie izraelscy próbowali swoich zapasów, ale nie pytali Pana. Wtedy Jozue zawarł z nimi przymierze pokojowe, aby

pozostawili ich przy życiu, a przywódcy zgromadzenia potwierdzili to przysięgą”. Kiedy więc odkryją, że naprawdę są sąsiadami, nie byli cudzoziemcami, wtedy czytamy w wersecie 18 Księgi Jozuego 9: „Izraelici nie zaatakowali ich, ponieważ przywódcy zgromadzenia złożyli im przysięgę na Pana Boga Izraela”. Werset 19 mówi: „Złożyliśmy im przysięgę na Pana, Boga Izraela. Nie możemy ich teraz dotknąć. Oto, co zrobimy: pozwolimy im żyć, aby nie spadł na nas gniew za złamanie przysięgi, którą im złożyliśmy”.

A te miasta, które są tam wymienione w wersecie 17, to Gibeon, Kefira, Beerot i Kiriath-jearim, które tworzą linię miast, która wyznacza linię podziału między północą a południem w środku ziemi Kanaan. Czasami nazywany jest „klinem gibeonitu”, który znajduje się między północą a południem. Ale to była obca, ściśle związana grupa, która mieszkała w centrum kraju, który miał tendencję do dzielenia kraju na północ i południe. Jest to więc jeden z czynników, który mógł prowadzić do podziału na północ i południe.

Innym czynnikiem może być po prostu fakt, że pod względem terytorium i populacji istniały dwa główne plemiona, a mianowicie Juda na południe od Jerozolimy i Efraim na północ od Jerozolimy. Więc znowu masz czynnik, który skłaniałby się ku podzieleniu północy i południa — główne plemię Efraima na północy i główne plemię Judy na południu.

Dawid Początkowo nad Judą

Były też wcześniejsze tendencje, które można napotkać w niektórych narracjach sprzed tego czasu. Pamiętajcie, jak na początku panowania Dawida rządził początkowo w Hebronie, tuż nad plemieniem Judy. Panował tam przez siedem lat, ale tylko nad plemieniem Judy. W tym czasie Iszboszet, syn Saula, panował nad wszystkimi plemionami północnymi. Znajdujemy to w 2 Samuela 2, kilka pierwszych wersetów: „Z biegiem czasu Dawid radził się Pana: Czy mam pójść do jednego z miast judzkich? [To jest zaraz po śmierci Saula.] Pyta, a Pan mówi: „Wstąp”. Dawid pyta: „Dokąd mam iść?”. „Do Hebronu” – odpowiedział Pan. Dawid wyruszył ze swymi dwiema żonami, Achinoamą i Abigail, i osiedlił się w Hebronie”. W wersecie 4 czytamy: „Mężowie

judzcy przybyli do Hebronu i tam namaścili Dawida na króla nad domem Judy”.

Widzicie, on jest królem tylko nad Judą. W rozdziale 5 2 Księgi Samuela czytamy w kilku pierwszych wersetach, po zamordowaniu Iszboszeta, który w międzyczasie rządził plemionami północnymi, czytamy w rozdziale 5: „Wszystkie pokolenia Izraela przyszły do Dawida w Hebronie i powiedział: „Jesteśmy z waszego ciała i krwi. W przeszłości byłeś nad nami, gdy byłeś tym, który prowadził Izrael w ich kampaniach wojkowych. I rzekł Pan; „Będiesz pasł mój lud, Izrael, zostaniesz ich władcą”. Wtedy starsi izraelscy przybyli do Dawida do Hebronu. Król zawarł z nimi przymierze w Hebronie, zanim Pan namaścił Dawida nad Izraelem. Miał 30 lat, kiedy został królem. Panował siedem lat nad Hebronem” i panował nad całym Izraelem przez 33 lata”. Widzicie więc w wersecie 5 wyraźne rozróżnienie rządów Dawida nad Judą, siedem lat i sześć miesięcy nad samą Judą, zanim został uznany za króla przez plemiona północne. Tak więc i tam widać refleksyjne tendencje do podziału na północ i południe.

Innym czynnikiem, który naprawdę jest wcześniejszy niż to, co właśnie omówiliśmy, jeśli chodzi o chronologię, w czasie wygnania Dawida, kiedy był ścigany przez Saula, uciekł, ratując swoje życie, i znalazł schronienie wśród Filistyni. W tym czasie, kiedy przebywał na wygnaniu w Filistei za panowania Saula, utrzymywał bliskie stosunki z przywódcami Judy. Znajdujesz to w 1 Samuela 30, wersecie 26. Czytamy: „Kiedy Dawid przybył do Siklag, [które jest miastem filistyńskim], wysłał część łupu do starszych Judy, którzy byli jego przyjaciółmi, mówiąc: „Oto prezent dla ciebie z grabieży wrogów Pana”. Wysłał go do tych, którzy byli w Judzie, i wymienia wiele miejsc w miastach judzkich. Tak więc w tym czasie Dawid utrzymywał bliskie stosunki z przywódcami Judy i miastami Judy, a kiedy Saul umarł, było rzeczą naturalną, że Juda natychmiast ogłosiła go królem, ale plemiona północne tego nie uczyniły.

Salomon sprzyja Judzie

Teraz, inny możliwy czynnik, o którym wspomniałem wcześniej, z powrotem w naszym omówieniu Salomona, w rozdziale 4, 1 Królów, kiedy przyjrzelśmy się tym okręgom, które musiały zapewnić wsparcie dla dworu Salomona, pamiętajcie,

wspomniałem wtedy, że nie Wydaje się, że w tych dwunastu okręgach istnieje jakiegokolwiek odniesienie do obszaru Judy. Niektórzy uważają więc, że być może za panowania Salomona faworyzowano Judę, a jeśli tak jest, może to znowu prowadzić do podziałów. Było to w 1 Król. 4; wśród tych dwunastu okręgów nie ma wzmianki o Judzie ani mojego imienia, ani opisu jej obszarów. Wydaje się, że żaden z okręgów nie pokrywa się z terytorium Judy. Tak więc wniosek, który niektórzy wyciągnęli, a jest to tylko wniosek, jest taki, że Juda nie była zobowiązana do zapewniania Salomonowi tego miesięcznego wsparcia. Zostali zwolnieni, co byłoby faworyzowaniem Judy, która była plemieniem Dawida i Salomona. Być może dlatego faworyzowali własne plemię, jeśli tak jest. Więc możesz zobaczyć, jak to mogłoby prowadzić do podziałów. Ale to tylko niektóre czynniki, które być może są związane z tłem tego, co znajdujemy w tym momencie historii Izraela, kiedy dochodzimy do samego rozerwania i rozpadu królestwa na dwie części.

2. Bunt Jeroboama przeciwko Salomonowi i śmierć Salomona – 1 Król. 11:26-41

W porządku, numer „2” na twoim arkuszu to: „Jeroboam buntuje się przeciwko Salomonowi i śmierci Salomona”. W 1 Król. 11:26-41, jak pamiętacie, Jeroboam, często nazywany Jeroboamem, synem Nebata”, był urzędnikiem na dworze Salomona, któremu powierzono nadzór nad siłą roboczą Efraima i Manasses. Jeśli spojrzysz na werset 28, przeczytasz: „Jeroboam był mężczyzną o silnej pozycji, a kiedy Salomon zobaczył, jak dobrze ten młodzieniec wykonuje swoją pracę, powierzył mu całą siłę roboczą domu Józefa. Domem Józefa będzie Efraim i Manasses. Efraim i Manasses byli dwoma synami Józefa, którzy stali się głowami dwóch plemion i terytoriów plemiennych Efraima i Manasses. Tak więc Jeroboam, syn Nebata, był odpowiedzialny za siłę roboczą tych dwóch plemion. On sam pochodził z plemienia Efraima.

Widzicie w wersecie 26, że był jednym z urzędników Salomona i Efraimitą. Jego matką była wdowa o imieniu Zeruah. Oczywiście Efraim był plemieniem północnym, odpowiednikiem głównego plemienia na południu. To do niego przyszedł Achiasz i powiedział mu, że Pan odbierze Dawidowi królestwo i da mu dużą jego część.

Nawet wcześniej wydaje się, że był zdecydowany wzniecić bunt przeciwko Salomonowi. Mówię to na podstawie zdania w wersecie 37, gdzie czytasz (jest to słowo Achiasza; on mówi): „Co do ciebie, wezmę cię i będziesz panował nad wszystkim, czego pragnie twoje serce”. Wygląda na to, że Jeroboam już rozważał i pragnął królestwa. „Będziesz panował nad wszystkim, czego zapragnie twoje serce, będziesz królem nad Izraelem”. Teraz, jak pamiętacie, ten człowiek, Efraimita, kierujący tą siłą roboczą, najwyraźniej już pragnący rządzić, zostaje skonfrontowany z prorokiem Achiaszem i mówi zarówno słowem, jak i symbolem, że będzie królem.

Mam na myśli to, że Achiasz miał ten płaszcz, który podarł na dwanaście kawałków i powiedział Jeroboamowi, żeby wziął sobie dziesięć kawałków. A potem mówi, że ta symbolika oznacza, że Pan wyrwie królestwo z rąk Salomona i da mu dziesięć plemion. To jest werset 31. „Ale ze względu na mojego sługę Dawida i miasto Jeruzalem, które wybrałem ze wszystkich pokoleń, będzie miał jedno pokolenie”. Tak więc Jeroboam spotyka Achiasza, który mówi mu zarówno słowem, jak i symbolem, że PAN zabierze Salomonowi dziesięć plemion i da mu je.

Ale kiedy Achiasz idzie dalej, wyjaśnia, że to się nie wydarzy za dni Salomona. W wersetach 34-35 mówi: „Nie zabiorę Salomonowi całego królestwa i będzie panował przez wszystkie dni swego życia. Przez wzgląd na mojego sługę Dawida, którego wybrałem, aby przestrzegał moich przykazań i posągów, odbiorę królestwo z rąk jego syna i dam ci dziesięć plemion. Jedno pokolenie dam jego synowi, aby Dawid, mój sługa, zawsze miał przede mną lampę w Jerozolimie”. Więc Achiasz mówi Jeroboamowi, że zdobędzie te dziesięć plemion, ale nie stanie się to za dni Salomona; stanie się to za dni jego syna.

Najwyraźniej jednak Jeroboam nie chciał czekać na wyznaczony przez Pana czas i czekać na śmierć Salomona. I najwyraźniej próbował się zbuntować jeszcze przed śmiercią Salomona. W wersecie 26 czytamy: „Jeroboam, syn Nebata, zbuntował się przeciwko królowi”. Potem przeczytałeś w wersecie 40, że Salomon próbował zabić Jeroboama, ale Jeroboam uciekł do Egiptu, do króla Sziszaka i pozostał tam aż do śmierci Salomona. Tak więc, jeśli umieścisz werset 26, w którym jest napisane, że Jeroboam się

zbuntował, razem z werselem 40, w którym jest napisane, że Salomon próbował zabić Jeroboama, wydaje się, że Jeroboam przedwcześnie próbował przejąć dla siebie plemiona północne, jeszcze przed śmiercią Salomona.

Można powiedzieć, że to daje złowieszczy znak, jakiego rodzaju panowania można się spodziewać po Jeroboamie, kiedy zasiądzie on na tronie na północy. Wydaje się, że tutaj nie chciał, nawet początkowo, słuchać słowa proroka, który powiedział: „To się nie stanie za dni Salomona”. Próbował wziąć sprawy w swoje ręce. Wydaje się jednak, że jego niepowodzenie w zdobyciu królestwa przed śmiercią Salomona spowodowało konieczność ucieczki do Egiptu, gdzie przebywał aż do śmierci Salomona.

Powód, dla którego Bóg osądził Salomona w ten sposób, biorąc dziesięć z tych plemion z jego linii – z jego potomków – jest podany wcześniej w rozdziale, który omówiliśmy wcześniej w tym tygodniu. Wersety 9-13: „Wtedy Pan rozgniewał się na Salomona, ponieważ jego serce odwróciło się od Pana”. A werset 11 mówi: „Pan rzekł do Salomona: Ponieważ takie jest twoje postępowanie i nie zachowałeś mego przymierza i moich praw, które ci dałem, z całą pewnością wyrwę ci królestwo i dam je jednemu z wy podwładni. Jednak ze względu na Dawida, twojego ojca, nie uczynię tego za twojego życia”. Więc masz powód tam, a także w wersecie 33, w rozdziale, któremu przyglądamy się dzisiaj wieczoru. Czytasz: „Uczynię to, ponieważ mnie opuścili i oddali pokłon Asztarcie, bogini Sydończyków, Kemoszowi, bogu Moabitów, i Molochowi, bogu Ammonitów, i nie chodzili moimi drogami ani nie postępowali sprawiedliwie w moich oczach, ani zachowywać moje ustawy i prawa, jak Dawid, ojciec Salomona”. Więc to są powody, dla których odwrócił się od przymierza i poszedł za fałszywymi bogami.

Ok, to numer „2”, „Jeroboam Rebels Against Solomon”. A potem na końcu 1 Król. 11, werset 41, czytasz o śmierci Salomona. „Co do wszystkich innych wydarzeń panowania Salomona, wszystko, co zrobił, i mądrość, którą okazał, są zapisane w księdze kronik Salomona. Salomon królował w Jerozolimie nad całym Izraelem przez czterdzieści lat, potem odpoczął ze swoimi ojcami. I został pochowany w mieście Dawida, swego ojca, a Roboam, jego syn, został po nim królem”.

3. Głupia postawa Roboama – 1 Królewska 12

To prowadzi nas do numeru „3” „Głupia postawa Roboama”. To jest 1 Królewska 12 – następny rozdział. Czytamy tam na końcu rozdziału 11, że Roboam jest następcą Salomona jako król. Wydaje się, że to normalna kolejność. Jednak w wersecie 1 rozdziału 12 znajduje się interesujące stwierdzenie: „Rechoboam udał się do Sychem, gdzie udali się wszyscy Izraelici, aby obwołać go królem”. Wydaje się, że jest to odniesienie do plemion północnych. Pamiętajcie, kiedy Dawid został królem, początkowo był królem Judy, dopiero później został zaakceptowany i uznany królem plemion północnych. Wygląda na to, że kiedy ta sukcesja ma miejsce tutaj, Rechoboam uważa, że konieczne jest udanie się do Sychem i uzyskanie ratyfikacji jako króla przez plemiona północne.

W drugim wersecie czytamy, że gdy Jeroboam, który uciekł do Egiptu, usłyszał o tym, szybko wrócił do Egiptu, aby tam być. Na tym spotkaniu dowiadujesz się, że żąda się od Rechoboama złagodzenia jarzma, które Salomon nałożył na lud Izraela. W wersecie 4 czytamy, że zgromadzenie powiedziało: „Twój ojciec nałożył na nas ciężkie jarzmo. Ale teraz złagodź ciężką pracę i ciężkie jarzmo, które na nas nałożył, a my będziemy ci służyć”.

A Rechoboam prosi o trochę czasu do rozważenia. Konsultuje się z kilkoma doradcami, którzy doradzali jego ojcu Salomonowi, a oni poradzili mu, aby się na to zgodził, ale potem poradzili mu, aby skonsultował się z kilkoma młodszymi doradcami. W wersecie 10 czytamy: „Młodzieńcy, którzy dorastali razem z nim, odpowiedzieli: ‘Powiedz tym ludziom, którzy ci mówili: „Ojciec twój, włóż na nas ciężkie jarzmo, ale zmniejsz je”, powiedz im: „Mój mały palec jest grubszy niż talia mojego ojca. Mój ojciec nałożył na ciebie ciężkie jarzmo, ja uczynię je cięższym. Mój ojciec biczował was biczami, ja będę was biczował skorpionami”. „Mój ojciec biczował was biczami, ja będę was biczował skorpionami”. Skorpion to skórzany pasek wypełniony ostrymi wypustkami z metalu, kamienia lub czegoś podobnego, co mogłoby ciąć. Zadania są zintensyfikowane, kary są zintensyfikowane i z pewnością te słowa zdradzają niemądre nastawienie, nie tylko niemądre nastawienie — nie są to słowa prawdziwego króla

przymierza — kogoś, kto ma troskę i współczucie dla ludzi, nad którymi jest i umieszczony jako władca.

Tak więc odpowiedź Izraela jest w wersecie 16: „Gdy cały Izrael zobaczył, że król ich nie słucha, odpowiedzieli królowi: Jaki mamy udział w Dawidzie, jaki udział w synu Jessie? Do twoich namiotów, Izraelu. Dbaj o swój dom, Dawidzie”. Dlatego Izraelici mówią, że nie przyjmujemy cię jako króla, ale Roboam nie jest gotowy na taką odpowiedź.

Więc wysłał, w wersecie 18, człowieka o imieniu Adoniram. Czytałeś, że król Roboam wysłał Adonirama, który był odpowiedzialny za pracę przymusową. Zajmował się tym za czasów Salomona, ojca Roboama. „Ale cały Izrael ukamienował go na śmierć. Król Roboam wsiadł na rydwan i uciekł do Jerozolimy. Tak więc Izrael jest w buncie przeciwko domowi Dawida aż do dnia dzisiejszego” – prawdopodobnie do dnia, w którym spisana jest 2 Księga Królewska. Innymi słowy, królestwo w tym momencie było podzielone i pozostało podzielone do końca swojej historii. Tak więc proroctwo z 1 Król. 11:39 się spełniło. Rzekł Achiasz, mówiąc od Pana: „Z tego powodu upokorzy potomstwo Dawida, ale nie na zawsze”. Tak więc proroctwo się wypełniło, a Juda pozostaje oddzielona od Izraela przez resztę historii Izraela, aż do czasu wygnania, kiedy Królestwo Północne zostaje uprowadzone do Asyrii w 722 r. p.n.e.

Jest jeszcze jedna rzecz, która może mieć znaczenie w 1 Król. 12:16. Linia podziału między poezją hebrajską a prozą hebrajską jest bardzo płynna. Podstawową rzeczą, na którą zwykle wskazuje się jako cechę charakterystyczną poezji hebrajskiej, która odróżnia poezję od prozy, jest paralelizm. I widzicie, że macie tutaj: „Jaki mamy udział w Dawidzie?” następnie: „Jaki mamy udział w synu Jesego?” Otrzymujemy więc dwie równoległe linie. „Do twoich namiotów, Izraelu”, a potem: „Strzeż swego domu, Dawidzie!” Widzisz, masz tam podwójne paralele. Taki paralelizm można znaleźć również w prozie, a to jest przykład. Jest to mocny sposób umieszczania rzeczy. Ten rodzaj powtarzalnej retoryki jest ogólnie charakterystyczny dla pisarstwa semickiego.

A. Próba Roboama podbicia Izraela – 1 Król. 12:21-24

W porządku, to było „3” „Głupie podejście Rechoboama”. „a” to: „Zakłócenie”. „b” to: „Pierwszych trzech królów Judy”, którymi są Roboam, Abiasz i Asa. Zatem „1” to Rechoboam, 1 Król. 11:42-14:31, który jest odpowiednikiem w 2 Kronik 9:31-12:16. Teraz mam tam dwa podpunkty, również w twoim zarysie: „a” to „Próba Rechoboama, by podbić Izrael, 1 Król. 12:21-24”. A „b” to: „Stosunki z Egiptem”.

Przyjrzyjmy się najpierw próbie Roboama ponownego podboju Izraela, 1 Król. 12:21-24. Na końcu tego rozdziału, nie na samym końcu, ale na początku w wersecie 21, czytamy, że Roboam postanawia zebrać armię, aby spróbować siłą podporządkować plemiona północne; aby przywrócić jedność królestwu. Jednak zostaje skonfrontowany z prorokiem. Słowo Boże dociera do Szemiasza, który następnie przychodzi do Roboama i mówi mu: nie rób tego. Czytasz tam w wersecie 24: „Tak mówi Pan: Nie wyruszajcie przeciwko waszym braciom, Izraelitom. Idźcie każdy do domu, bo to jest moja sprawa’. Usłuchali więc słowa Pana i wrócili do domu, tak jak Pan nakazał”. Tak więc w tej sprawie Roboam poddaje się słowu Pana, słowu proroka. Porzuca swoje plany i podział pozostaje.

B. Stosunki Roboama z Egiptem — 1 Król. 14

„b” to: „Jego stosunki z Egiptem”. To przeskakuje do rozdziału 14. 1 Królów 14:25-28. To, co dzieje się tutaj, polega na tym, że autor Księgi Królewskiej przenosi się w tym momencie w rozdziale 12 do tego, co dzieje się na północy z Jeroboamem i jego ustawieniem ze złotymi cielcami i tak dalej, i nie wraca do Roboama aż do rozdziału 14 :21 i następne. Ale czytasz tam 1 Królów 14:25, „W piątym roku króla Rechoboama Sziszak, król Egiptu, zaatakował Jerozolimę. Splądrował świątynię i pałac królewski”. Czytasz: „Zabrał wszystko, łącznie ze wszystkimi złotymi tarczami, które zrobił Salomon, więc Roboam zrobił brązowe tarcze, aby je zastąpić”.

To odniesienie jest interesujące, ponieważ jest to jedno z wydarzeń w okresie królestwa, które jest potwierdzone dodatkowymi dowodami biblijnymi. W rzeczywistości dowiadujemy się z egipskich zapisów, że kiedy Sziszak zaatakował Jerozolimę, była to tak naprawdę część większej kampanii. Nie chodziło o to, że wyszedł z Egiptu tylko po

to, by zaatakować Jerozolimę. To jedyna rzecz, o której mówi nam odniesienie biblijne. Ale napis zwycięstwa tej kampanii został znaleziony na ścianach świątyni w Tebach. W tej inskrypcji Sziszak wymienia liczne miasta, które splądrował. To jest interesujące; były to miasta nie tylko w Judzie, ale także w Królestwie Północnym. Jest to dość uderzające, ponieważ pamiętasz, że Jeroboam, który był teraz królem Królestwa Północnego, kiedy przedwcześnie próbował zbuntować się przeciwko Salomonowi i nie powiodło mu się, uciekł do Egiptu i schronił się u Sziszaka. Można by pomyśleć, że Jeroboam i Sziszak byli w przyjaznych stosunkach. Ale w tym momencie nie wydawało się to mieć większego znaczenia, ponieważ Shishak podejmuje tę kampanię w ziemi Kanaan. W rzeczywistości atakowana jest nie tylko Jerozolima, ale także miasta w Królestwie Północnym.

Sziszak i Izrael

Nie wiem, czy znasz te dwa tomy. Są to dwa standardowe tomy tekstów starożytnego Bliskiego Wschodu. Jest to angielskie tłumaczenie tekstów z Egiptu, Mezopotamii i Hetytów, głównie ze starożytnego Bliskiego Wschodu. Teksty te zostały przetłumaczone i opublikowane. Teksty zredagował James Pritchard, a tomy noszą nazwę *Starożytne teksty bliskowschodnie* i w skrócie ANET. Jest tom towarzyszący o nazwie *Obrazy starożytnego Bliskiego Wschodu* odnoszących się do Starego Testamentu. W wielu przypadkach teksty przetłumaczone w pierwszym tomie mają swoje zdjęcie w drugim tomie.

Otóż, tekst tej inskrypcji zwycięstwa autorstwa Sziszaka znajduje się na stronie 263 w tym *Starożytne teksty bliskowschodnie*. I w *Obrazy starożytnego Bliskiego Wschodu* to zdjęcie 349. Pokażę ci to i przekażę innym. Myślę, że warto to zobaczyć. Zdjęcie 349 na stronie 128, to jest tutaj na dole, tam widać zdjęcie Sziszaka, a potem wszystkie napisy, które go otaczają. Tu jest napisane „Lista palestyńskich i syryjskich miast zdobytych przez Szeszonk”, czyli to samo co Sziszak. Szeszonk i Sziszak to to samo. Powodem różnej pisowni są różne koncepcje wymawiania egipskich hieroglifów. Pozwól, że to przekażę...

Następnie znaleziono kolejny dowód, a mianowicie fragment pomnika znalezione w Megiddo, który nosi imię Sziszak. Większość uważa, że prawdopodobnie oznacza to, iż w czasie tej kampanii postawił on w Megiddo jakiś pomnik jako rodzaj pomnika zwycięstwa i umieścił na nim swoje imię. Znaleziono kawałek tego z jego imieniem. Sprawdzając *starożytne teksty bliskowschodnie*, strona 264. Nie mamy jednak jego zdjęcia. Więc to jest atak Shishaka wspomniany w Kings.

Pełniejszy opis ataku i jego przyczyn znajduje się w 2 Kronik 12, który jest paralelnym fragmentem. Jeśli spojrzysz na 2 Kronik 12:5, przeczytasz tam, że Szemiasz – ten sam prorok, który powiedział Roboamowi, aby nie wracał i nie atakował północy – w 2 Kronik 12:5 jest napisane: „Prorok Szemiasz przybył do Roboama i przywódcy Judy, którzy zebrali się w Jerozolimie z obawy przed Sziszakiem. Rzekł do nich: Tak mówi Pan: Opuściliście mnie; Dlatego teraz powierzam was Sziszak”. Ukorzyli się przywódcy Izraela i król i rzekli: „Pan jest sprawiedliwy”. Gdy Pan zobaczył, że się upokorzyli, Pan skierował do Szemiasza następujące słowo: „Ponieważ oni upokorzyli się, nie zniszczę ich, ale wkrótce dam im wyzwolenie. Mój gniew nie zostanie wylany na Jerozolimę przez Sziszaka. Oni jednak będą mu poddani, aby mogli poznać różnicę między służeniem mnie a służeniem królom innych krajów”. Kiedy Sziszak, król Egiptu, zaatakował Jerozolimę, uprowadził skarb świątyni”.

Myślę, że jest jasne, że atak nastąpił, ponieważ Reabom i Juda odwrócili się od Pana. Ale kiedy pokutowali i wyznali, że Pan jest sprawiedliwy, Pan poprawił sytuację, tak że chociaż zostali splądrowani, nie zostali całkowicie zniszczeni.

Drugi król Judy – Abiasz

Dobra, to jest „Rechoboam i jego próba odzyskania Izraela” i jego stosunki z Egiptem”. Po drugie, Abiasz lub Abijam, jego imię występuje w obu formach. 1 Królewska 14:31-15:8 i paralelna w 2 Kronik 13:1-22. Abiasz panował krótko, zaledwie trzy lata. W 14:31 czytamy, że „Rechoboam spoczął ze swoimi ojcami”. To charakterystyczny sposób powiedzenia, że umarł. „Został pochowany razem z nimi w mieście Dawidowym. Jego matka miała na imię Naama. Była Ammonitką, a ten syn

Abiasz został po nim królem”. Następnie czytamy w 15:1: „W osiemnastym roku panowania Jeroboama, syna Nebata, Abiasz został królem Judy i panował w Jerozolimie przez trzy lata. Jego matce było na imię Maaka, córka Abiszaloma. Popełnił wszystkie grzechy, które przed nim popełnił jego ojciec; jego serce nie było całkowicie oddane Panu, Bogu swemu, jak serce Dawida, jego praojca”.

Teraz wydaje się, że był on skomplikowaną osobowością, jeśli chodzi o kwestię lojalności wobec Pana. 1 Królewska 15:3 mówi, że „jego serce nie było całkowicie oddane Panu, jednak ze względu na Dawida Pan go oszczędził”. Ale w 2 Kronik 13:15-18 mamy inną stronę obrazu. 2 Kronik 13:15: „A mężowie judzcy podnieśli okrzyk bojowy. Na dźwięk okrzyku bojowego Bóg rozgromił Jeroboama i całego Izraela przed Abijaszem i Judą. Izraelici uciekli przed Judą, a Bóg wydał ich w ich ręce. Abiasz i jego ludzie zadali im ciężkie straty, tak że wśród zdolnych Izraelitów zginęło 500 000 ludzi. Mężowie izraelscy zostali wtedy pokonani. Mężowie judzcy odnieśli zwycięstwo, ponieważ polegali na Panu, Bogu swoich ojców. Abiasz ścigał Jeroboama i odebrał mu miasta Betel, Jeszana i Efron wraz z okolicznymi wioskami. Jeroboam nie odzyskał władzy za czasów Abijasza”.

Tak więc w 2 Księdze Kronik czytamy, że ponieważ Juda polegała na Panu, odniosła zwycięstwo nad atakiem Jeroboama z północy. Widzimy więc, że jego życie musiało być mieszaniną wiary i niewiary. Ale z pewnością dzięki miłosierdziu Bożemu Jerozolima nie została zniszczona ani przez Sziszaka, ani przez ten atak z północy, ale wskazuje na to, że serce Abiasza nie było doskonałe wobec Pana, tak jak powinno być. Jak Kings mówi w wersecie 3: „Jego serce nie było całkowicie oddane Panu, Bogu jego”. Królowie nie poświęcają zbyt wiele uwagi Abiaszowi, a jego panowanie było krótkie.

Trzeci król Judy – Asa

Przejdźmy do Asy, który jest trzecim władcą Judy, 1 Królów 15:8-24 i 2 Kronik 14-16. Teraz Asa był głównym królem. Panował czterdzieści jeden lat. Panował długo. Widzimy to w 1 Król. 15:9: „W dwudziestym roku panowania Jeroboama Asa został królem Judy i panował w Jerozolimie czterdzieści jeden lat”. To dłużej niż Saul, Dawid

czy Salomon. Długość panowania Saula jest nieco niejasna. W wersecie opisującym długość jego panowania występuje zniekształcenie tekstu. 1 Sam 13:1 Wierzę. „Saul miał trzydzieści lat, kiedy został królem i panował nad Izraelem”, mówi NIV, „czterdzieści dwa lata”, ale to „czterdzieści” było wstawką, podobnie jak „trzydzieści”. W tekście jest tam wstawka. Zobacz, że notatki tekstowe NIV mówią, że hebrajski nie ma „czterdzieści”. Nie wiadomo więc dokładnie, jak długo panował Saul. Wydaje mi się, że w Dziejach Apostolskich jest wzmianka o długości panowania Saula. Nie jestem pewien, czy mogę to znaleźć. Może to jest w Dziejach Apostolskich 13:21? Tak, „Wtedy lud poprosił o króla, więc dał im Saula, syna Kiswa, z plemienia Beniamina, który panował przez czterdzieści lat”. Ale widzisz, jest napisane w 1 Sam. 13:1 w tekście hebrajskim: „Saul miał rok, gdy został królem, i panował dwa lata”. W Dziejach Apostolskich 13 czytamy: „Królował czterdzieści lat”. Jeśli czytasz to tak, jak podaje NIV, on nie panował „czterdzieści lat”; panował „czterdzieści dwa lata”. Ta czterdzieści może być liczbą okrągłą w porównaniu z dokładniejszą czterdziestką drugą. Ale rzecz w tym, że tekst w 1 Samuela 13:1 coś się z nim stało. Najwyraźniej jest tam problem z tekstem.

W każdym razie, jeśli panował czterdzieści dwa lata, to to, co właśnie powiedziałem o Asie, nie jest prawdą – powiedziałem, że Asa panował dłużej niż Saul, Dawid czy Salomon. Panował czterdzieści jeden lat. Dawid panował czterdzieści lat, a Salomon panował czterdzieści lat. Czytamy o Dawidzie w 1 Król. 2:10: Dawid odpoczął ze swoimi ojcami, został pochowany w mieście Dawidowym, panował czterdzieści lat nad Izraelem, siedem lat w Hebronie, 33 lata w Jerozolimie. A Salomon w 1 Król. 11:42: „Salomon królował w Jerozolimie nad całym Izraelem przez czterdzieści lat”. Tak Asa panował czterdzieści jeden lat.

Jest opisywany jako dobry król, którego serce było prawe. 1 Królewska 15:1 zawiera jednak zastrzeżenie: „Asa czynił to, co słuszne w oczach Pana [15:11], tak jak postępował jego ojciec Dawid. Wypędził z kraju męskich prostytutek świątynnych, pozbył się bożków, które zrobił jego ojciec, a nawet usunął swoją babkę Maakę z jej pozycji królowej matki, ponieważ zrobiła odrażającą aszerę. Asa ściął ten słup i spalił go w Dolinie Cedronu”. Ale jego kwalifikacja jest w wersecie 14: „Chociaż nie usunął

wyżyn, serce Asy było całkowicie oddane Panu przez całe jego życie. Wniósł do świątyni Pana srebro i złoto, przedmioty, które poświęcił on i jego ojciec”. To wyrażenie, że „kogoś, kogo serce było doskonałe wobec Pana, chociaż nie usunął wyżyn” lub coś podobnego, znajduje się w wielu miejscach w Księdze Królewskiej. Myślę więc, że powinniśmy przyjrzeć się, czym były te wysokie miejsca i jakie są implikacje, co jest dość złożonym pytaniem. Trudno dokładnie wiedzieć, jak to wyjaśnić.

Zanim to zrobimy, zrobmy pięciominutową przerwę.

Przepisywane przez Kristen Ramey

Z grubsza zredagowany przez Teda Hildebrandta

Edycja ostateczna autorstwa dr Perry'ego Phillipsa

Ponownie opowiedziane przez dr Perry'ego Phillipsa